

Bona Llevor

Setmanari Regionalista

Redacció i Administració:

Carrer del Carme, n.º 58

MALGRAT, 26 Maig de 1918

No's retornen els originals

Subscripció:

Un any. 5'00 pessetes
Un trimestre 1'25
NOMBRE SOLT. 0'10

La Diada del Corpus a casa nostra

Quan la ginesta floreix es que Corpus s'atansa, diu un aforisme català; i tot perque la ginesta es la flor més rumbosa, i la reina de les flors del bosc, com la rosa ho es dels jardins, ensems que destinada per nostre poble a enramar i encastifar el pas triomfal del Santíssim.

Per ço es tan abundosa en les montanyes de nostra benamada Catalunya, ja qu'en ella la devoció eucarística no li va al darrera. ¡Diada solemni i sagrada, amurada de sol rublerta de celestial encís i jorn científic en que tothom parla llatí, benvinguda siguis!

Al suau bes de tes tebiones aures, l'ànima s'estremeix, s'aireja el pensament, s'espiritualisa la fantasia i es commouen les més delicades fibres del cor.

L'aroma que s'escapa dels florits tarongers al deixar caure sos blanquíssims petals com ofrena de puresa, i el perfum dels clavells de color de les roselles, símbol del amor ardent, tirats per exquisides mans damunt del tálam en la processó, saturen l'ambient i ungeixen l'ànima del misticisme del día.

Oh moments viscuts amb tanta intensitat i fruició ¡quán dolç es el recordar-vos!

Corpus, festa la més típica i popular, ho es també de fé i amor, de tradició i gloria; tota florida, tota riallera, rebossanta de llums i de perfums, enclou dintre son si quelcóm de joia, d'alegria d'ovació i de xardorós entusiasme.

Es la eclosió autèntica, la exteriorització espontania de l'ànima

de nostra Espanya creient, de nostra Catalunya pietosa, i de les belles costums de casa nostra.

Parlem-ne un poc d'aquestes, ja qu'el seu jocond record endolceix els cors, i com herba remeiera goreix l'anyorament que sent l'ànima d'uns temps acoronats i ben viscuts.

Plaume an aqueix fl comensar per recordar la tarda de la vigília del Corpus. Quin espectacle tan bell sofereix als ulls contempladors posats al mitj de nostre esplendorós Plá de Pineda. Des d'allí ovirariau a cada mata de ginesta dels propers turons den Palomeres i Masjoé una o dugues damiceles qui per llurs blancs habillaments semblen albes cabretes xonant les rames cobertes d'un polcim d'or de la vella. I aquestes místiques floretes frissoses de poguer alfombrar el pas triomfal del Deu de llur bellesa, flecten joioses i a gratscient ses filiformes rames i es deixen copsar per femenines mans, passant curosament de elles a ses faldes i de ses faldes als vimbrats paners que les estoffen blanament.

I l'endemá a trenc del alba ja pasturarán noves cabretes en aquells florits pujols, fent replega de la flor que tan els enamora.

I ve la tarda, i les cloixes de nostre octavat campanar, amb argentins sons, sens donar-se un punt de repós van cridant als devots malgratencs perque assisteixin a la processó. I compareixen afilerats de dos en dos cap a l'esglesia el nois i noies amb sos respectius

professors, de tots els col·legis de la vila. Mireulos que cofois caminen, endiumenjats, enguantades de blanc ses mans i ben rissades ses rossescaballeres. Les atxess'amon ten a la sagristia. L'Ajuntament i autoritats amb ses insignies, els clergues i escolania amb sos blancs i tavellats roquets fen flaire encara de bugada, brodats estandarts i llampants ganfalons i un enfilall doble de fidels seriosos van traspassant ja, el portal de l'esglesia, obertes ses grans portes de bat a bat.

Presideix tan brillant seguici, sot riquíssim tálam la románica custodia de plata joíell i obra primorosa del segle xvii, qui serva dins son petit viril el Cos de tot un Deu fet Home. Cinc individus de la Guardia Civil vestits de gala li fan guarda d'honor. I entre ritmes de musica, núvols d'incens, pluja de ginesta i paperets, i salmoteix dels preberes, va seguint pausada marxa fins a topar engarlandats alta rets, d'eura i mareselva, aixecats de tan en tan per los carrers i places a fi de que hi reposi Sa Divina Magestat.

Al pendre de nou el sacerdot la blanca Hostia, la morenta llum del sol arranca moltitot de flames multicolors dels caires de la Custodia, envolcallant-la un nimbe de resplendors i després un núvol de fragant incens.

Els balcones i finestres llueixen bonics domassos i en la Casa Consistorial hi flameja la bandera Espanyola i Catalana, símbols d'un passat de gloria i emblemes esperançadors d'un falaguer pervindre.